

Моят ангел

До Нора,

Хей, как си ? Надявам се, добре. Не съм ти писала от известно време и съжалявам за това. Както и да е, случи ми се нещо много вълнуващо и реших да го споделя с теб , но нека да бъде тайна между теб и мен. Съгласна?

Бях навън и вървах по улицата , когато едно момиче се блъсна в мен, без да иска и двете се озовахме паднали на тротоара . Тя погледна към мен и доби нервен вид, поклати глава и нервно каза: „Много съжалявам, трябваше да внимавам повече . Съжалявам отново !“ и се изправи, подавайки ми ръка . Аз я успокоих и ѝ казах, че няма нужда да се извинява толкова много. Огледах я от главата до петите, определено беше красива. Имаше рижава коса , която стигаше до малко под кръста и и беше на вълни. Кожата ѝ беше много светла, очите ѝ – сини, беше висока и стройна. Носеше къса рокля, бухнала като облак накрая, преливаща от светло към тъмно и пак към светлосиньо с нещо като златен тънък колан около кръста ѝ. Имаше малки обувки в светлосиньо с един много интересен детайл – на всяка от тях имаше по едно малко ангелско крило. Около врата ѝ имаше аксесоар който леко приличаше на златна каишка, но ѝ стоеше прекрасно. Едно нещо ме учуди в нея – времето беше доста хладно, а тя ходеше така.

Момичето забеляза , че го оглеждам и ми привлече вниманието, питайки за името ми, аз я погледнах и се усмихнах, казвайки „ Ния“, след което питах за нейното. Казва се Рия . Като чух името ѝ, леко се разсмях и възкликнах: „Леле, имената ни толкова си приличат!“, на което тя отвърна с тих кикот.

Мина известно време и накрая аз я поканих у дома. Говорихме си дълго и се оказа, че имаме много общо, сякаш бяхме един и същи човек. Минаха часове в сладки приказки и накрая погледнах през прозореца, навън валеше сняг и беше натрупало доста, а и беше късно. Не исках Рия да си тръгва в снега, още повече като беше облечена така. „ Рия , искаш ли да останеш тук тази нощ ?“ - попитах аз , наистина не можех да я пусна така - „ Навън вали сняг...“ , довърших. Тя погледна навън и кимна с глава, като ми се усмихна и добави: „ Много ще се радвам“ . В къщата си имам две спални – моята и една за гости . Показах ѝ тази за гости. „Моята стая е точно до твоята, в случай че ти трябва нещо“ - казах аз и я оставих насаме . Отидох в стаята си и легнах на леглото си, колко много ми се спеше само.

Докато се усетих, вече бях заспала дълбоко. Събудих се на сутринта и погледнах към часовника на нощното ми шкафче, беше 10 часа. Бях сигурна , че Рия бе будна . Оправих се и отидох до стаята ѝ, почуках , не се чу нищо . Бавно отворих вратата , прозорецът ѝ беше широко отворен, чантата ѝ я нямаше , леглото ѝ беше вече оправено . Извиках името ѝ силно, в случай че беше в някоя друга стая, но не получих отговор. Пристъпих към отворения прозорец и се огледах наоколо. Пред него имаше няколко малки бели перца, потръпващи от вятъра, който нахлуваше в

стоята. Наведох се и ги събрах. Чудех се къде може да е отишла. Погледнах навън , все още имаше дебела снежна покривка, но беше спряло да вали и слънцето се опитваше да се подаде иззад облаците. Затворих прозореца и слязох на долния етаж.

Мина известно време . Направих си топъл шоколад и се подпрях на прозореца , откъдето виждах заснежения град. На улицата пред дома ми вървеше момиче. В гръб изглеждаше точно като нея. Роклята ѝ бе с изрязан гръб и от него... излизаха крила, ангелски крила. Бяха бели, с милиони бели перца като тези, които намерих пред прозореца си сутринта. Не можех да повярвам на очите си. Потърках ги, за да се уверя , че това наистина се случва. Тя стоеше там . Леко се обърна и успях да видя лицето ѝ , беше Рия . Откачено звучи нали? Тя забеляза, че я гледам и ми се усмихна леко . Вятър задуха силно и отвя сняг от едно дърво, закривайки гледката ми за секунди. Като се изчисти погледът ми, нея вече я нямаше. Въздъхнах дълбоко и погледнах към чашата си с горещ шоколад, осъзнах се , че я бях изпразнила до дъно. Върнах се към кухнята. На един стол стоеше Рия . Тя ме поздрави и ми даде знак да седна до нея, аз така и направих. Крилата ѝ ги нямаше вече. „Сигурно имаш много въпроси...“ - започна тя. „ Нека да ти обясня всичко – коя всъщност съм аз, какви са тези крила... Аз съм твоят ангел пазител. Винаги те следя и се старая нищо лошо да не ти се случи. Аз и ти се разбирахме така добре, защото аз съм част от теб. Ще те помоля едно нещо, не казвай на никого Обещаваш ли ми ?“ Аз кимнах и тя ми се усмихна. Оттогава тя винаги е наоколо и ми помага , тя е моят ангел...

Не знам дали ми вярваш, или не , както и да е, моля, напиши ми отговор, но по-скоро .
Надявам се да можем да се видим отново .

С много любов,

Ния

Ния Денкова – 7. Клас,

ЧСОУ „ЕСПА“, гр. София